

LBRIS

We know
books

Oniga Ioana - Amalia

**Drumul de dincolo
spre dincoace**

Piatra Neamț
- 2023

Capitolul I – Piatra
Capitolul II – Italia
Capitolul III – București
Capitolul IV – Spitalul de copii
Capitolul V – Fundeni
Capitolul VI – Transplant
Capitolul VII – Recuperearea
Epilog, parte din „poveste”

Capitolul I: Piatra

Bună ziua sau bună seara tuturor, tuturor aceluia care vor descoperi povestea mea sau tuturor aceluia care o știu deja. Eu sunt Amalia și sunt născută pe data de 12 noiembrie 2005, dar îmi place să spun că m-am născut pentru a doua oară pe 20 august 2021. Sunt născută în București, dar toată copilăria mea și până în prezent mi-am petrecut-o în orașelul meu drag, Piatra Neamț, un orașel de suflet care a devenit și mai drag pentru mine acum. Am vârsta de 17 ani și sunt elevă la Colegiul Național Petru Rareș, în clasa a XII-a B. Am început studiile la acest colegiu încă din clasa a V-a, când am dat un test de admitere, fiind cel mai bun liceu din oraș, după părerea mea.

Eu nu am avut nicio problemă de sănătate până acum și nici acum nu am, dar o să vă explic totul în detaliu. Am fost un copilăș care a trăit în puf, a fost pus într-un globuleț de sticlă, a fost mereu protejat de aripile de înger ale mamei. Toate săgețile așintite asupra mea cu răutate nu au ajuns niciodată la mine.

Totul a fost bine și frumos; până la vârsta de 15 ani nu mi-am făcut nicio analiză pentru că îmi era frică de ace și de sânge. Totul a început, într-o vacanță! O vacanță în Egipt, mai exact în Cairo, capitala Egiptului. Pe drumul de șapte ore

cu autocarul ce a început la miezul nopții, mi s-au umflat gamba. Foarte ciudat... niciodată nu mi s-a mai întâmpat acest lucru. Poate vă întrebați ce legătură are excursia cu umflatul picioarelor și cu un ficat... vom afla.

Într-o zi însorită, parcă văd și acum, eram în curtea bunicii, pe care îmi place să o alint, Mamaia. Eram eu, mama și mamaia. Ne legănam pe balansoar.

Eram desculță. Deodată mama se uită la picioarele mele și mă întreabă dacă cumva sunt umflate. De frică să nu mă duc la spital, i-am spus că nu mi se pare nimic schimbat la picioarele mele. Mama a chemat-o pe bunica și aceasta a spus că și ei i se par mai umflate.

Mama m-a făcut să supraviețuiesc. Dacă mama nu ar fi fost atentă cu mine permanent, dacă nu m-ar fi observat în fiecare secundă, poate ca acum nu mai eram. Poate ca sună straniu, poate ca acum ați fi fost cu toții alături de familia mea, poate ar fi curs sute de mii de lacrimi până acum.

Toți cei care i-au atras atenția mamei ca mă protejează prea mult, toți care au sfătuit-o să mă lase liberă, i-ați fi fost toți alături dacă eu nu mai eram? Nu voiesc să ofensez pe nimeni, dar dacă mama nu s-ar fi uitat la mine în acea zi și nu ar fi început maratonul pentru viața mea, minutele

de comă în care eram s-ar fi scurs prea repede și nu mai putea face nimeni, nimic.

Mama a spus atunci așa: Ama, haide, mâine te învoiesc de la școală și mergem la Urgențe la spitalul din Piatra Neamț.

Și acum, o altă paranteză! Mama nu m-a obligat niciodată să învăț. Pentru toți cei ce spun ca m-am îmbolnăvit din cauză că mama m-a supus unui studiu prelungit, aici, prin scris, este momentul să depun mărturie că lucrurile nu au stat așa. Chiar dacă sunt o fetiță timidă, măcar aici să vă pot spune că iubesc perfecțiunea, iubesc să fiu răsplătită pentru eforturile mele intelectuale cu note bune și îmi crește sufletul atunci când știu că muncesc până la 00 noaptea pentru un proiect de care sunt mândră. Nu m-am îmbolnăvit din cauza stresului, nu m-am îmbolnăvit! Întamplare, destin, „poveste”?

Poate sună bizar, dar a fost prima dată când am cerut un bilet de voie. Doamna profesoara de engleză a sunat-o pe mama și a întrebat-o de ce plec, în gândul meu: doar ca să văd de ce mi s-au umflat picioarele, sigur nu este ceva grav! Eram fericită că am scăpat de la ultimele ore în acea zi de vineri, ca orice elev. Am ajuns la spital, am așteptat, eram într-o parte specială pentru pediatrie, o doamnă mai plinuță a venit, mi-a luat temperatura și a pus-o pe mama să

semneze câteva acte legate de Coronavirus. Ne-a întrebat dacă cunoaștem pe cineva anume la care vrem să ajungem. Nu știam pe nimeni, așa că ne-a spus să așteptăm într-un cabinet. Am intrat cu mama într-o încăpere cu un pat pe partea stângă a peretelui, m-am așezat și țin minte că i-am spus mamei: Mami, dacă vine doamna doctor nu vreau să fac analize pentru că mi este foarte frică! Mami, nu-mi va face analize, nu-i așa? Dar nici nu o să mă pună să fac analize, nu? Mama mi-a răspuns: Ama, stai liniștită, nu o să-ți facă analize acum! Mami, dar o să mă pună să îmi fac analizele? Asta nu știu, Ama! Doamna asistentă a venit la mine, m-a pus să mă descalț, m-a pus pe cântar, mi-a luat pulsul și m-a măsurat. În sfârșit, doamna doctor a venit și mi-a pus întrebări la care mama a răspuns, nu-mi era la îndemână să răspund. Mama tot îmi spunea să îi zic doamnei tot ce mă doare sau dacă mai am ceva. Mi-a dat tricoul jos, mi-a ascultat inima, iar apoi a început să mă atingă pe picioarele umflate. Gândurile mele au zburat la o întrebare – Cum ar fi ca un copil să doarmă în spital? Ea spunea că nu i se pare că ar fi atât de umflate, mă întrebă dacă așa le aveam și înainte. Mama insista că totuși sunt umflate. Atunci și-a scos un pix din buzunar și a început să noteze. Am auzit: analize și un medicament dacă mi se mai umflă picioarele. Atât

mi-a fost, mereu când aud o veste proastă încep să lacrimiez în interior. Bine că era vineri și analizele trebuia făcute luni.

Am plecat de la spital, apoi i-am spus mamei: mami, dacă mi se dezumflă picioarele până luni nu mă mai duci la analize, da? Mama a râs și a spus în glumă, da. Pe drum spre casă, mami l-a sunat pe tati și i-a povestit cele întâmplate, iar apoi i-a spus vestea cea mare, Ama trebuie să facă analizele luni!

La analize, cu frică, m-am dus dimineață, la ora 8, cu mama. Cu foarte mare greutate scriu... M-am așezat pe scaunul galben, mama le-a avertizat pe cele două doamne asistente că există posibilitatea să leșin și ar trebui să mă întindă. Eram foarte speriată, mâinile le aveam reci ca gheața, tremuram! Doamnele au spus că vor folosi un ac de bebeluș și chiar astăzi au mai avut înaintea mea un bebeluș! De la momentul înțepăturii până la momentul intrării acului în venă, am simțit o căldură, o amorțeală a maxilarului. Nu mai puteam fi conștientă. M-au pus să respir și mi-am oxigenat creierul. O voiam pe mama lângă mine, nu pot trăi fără ea, dar din păcate ea era pe un scaun și nu se putea uita deoarece dacă se uita i se făcea și ei rău. Doamnele asistente îmi puneau tot felul de întrebări: De la ce liceu ești? Câți ani ai? Nu prea

voiam sa răspund, nu pentru că nu puteam, dar nu voiam să mă confesez în cabinete medicale, doar să mă țină conștientă. Totul s-a terminat când a închis și mama filmarea pe care mi-a făcut-o ca amintire. Încă mă uit pe poze când dau peste acest film, eram galbenă ca o gutuie. După cum obișnuiește mama să distribuie poze sau videoclipuri cu mine, mamaia a primit imediat totul.

Când am ajuns acasă, tata m-a întrebat ce am făcut și mama i-a răspuns că are aceeași grupă sangvină ca mine. Nu știam încă rezultatele. Leșinasem.

Așteptarea rezultatelor primelor analize din viața mea a luat sfârșit. Aveam valori anormale la ficat. Diagnosticul era clar: Hepatita A, B, C sau E. Vestea bună pentru mine a fost: trebuie să refac analizele pentru virusii A, B, C sau E! Iar m-am trezit, iar m-am dus cu mama și iar am leșinat, apoi iar am așteptat analizele!

Timpul de trecere între zile era foarte stresant. Analizele pentru virusi au ieșit negative, ceea ce a fost o veste bună pentru părinți, dar eu nu știam foarte bine ce se întâmplă, important era că mama era mai puțin tristă.

Totuși, rezultatul analizelor pentru ficat au ieșit, din nou, anormale... Firul ghemului poveștii mele se mișcă și am ajuns din nou la spital la

Piatra Neamț, pe secția de boli infecțioase. Acolo am dat de o doamnă drăguță pe care o anunșasem că venim. M-a consultat, s-a uitat rezultatul analizelor, apoi mi-a spus că trebuie să țin un regim, să fac un ecograf și să repet analizele peste două săptămâni.

Ecografu nu doare, asta am înțeles. Era o zi ploioasă, am parcat în fața Grădinii de Vară, un local popular, și ne-am dus la o clinică privată. Am intrat cu ajutorul unei cunoștințe, cabinetul avea un design frumos și plăcut. La primul ecograf m-am simțit foarte bine, până când doctorița a început să ne spună câteva rezultate. Splina este mărită, așa avea hepatită autoimună și ar trebui să mă duc la un centru universitar. Când am auzit autoimună m-am speriat foarte tare, iar gândul mi-a zburat la A. Mama a văzut că m-am schimbat la față și că am clacat. M-am șters de soluție, iar mama mi-a zis să mă duc să aștept pe hol. Știam ce urmează în acel moment. Era o veste proastă pe care mama încerca să mi-o ascundă. Știam că nu este bine. A venit și mama după câteva minute de discuții, iar apoi am plecat spre mașină. Îmi venea să plâng în hohote. Ploaia mă îndemna să o acompaniez.

Ne-am oprit pe terasa Grădinii de Vara, unde ne-am întâlnit cu șefa localului, prietena mamei, și am stat la masă la un suc. Mama era

foarte nemulțumită de diagnosticul primit la ecograf și a început să mă încurajeze, spunând că nu este așa. Prietena mamei a început și ea să mă încurajeze și să îmi reproșeze, în glumă, că eu cred toate prostiile. Mama îmi dorește permanent tot binele și s-a supărat foarte tare când doctorița a spus diagnosticul în prezența mea.

Mama voia să mă protejeze, voia ca eu să nu știu nimic pentru a-mi fi bine. Când a fost mamaia bolnavă, mama a protejat-o și pe ea prin ascunderea diagnosticului. Așa a vrut să procedeze și cu mine. Dar totul s-a spulberat.

După toată povestea cu ecograful, am ajuns acasă. Eu și mama eram pe o parte a canapelei, iar tata pe cealaltă parte și vorbeam. „Mami, tati nu ar fi mai bine să mergem la București?”. Mama a spus că nu simte că așa fi bolnavă. De obicei, când am o problemă mama mereu simte, dar acum nimic... Dacă se descopere ceva atunci, poate că puteam ține această boală genetică în supraveghere. Dar cum era mai bine? Să măsoar mereu cât cupru este în alimente și să iau pastile? Sau acum când iau pastile și mănânc aproape normal.

Rezultatul celui de-al doilea ecograf ne-a liniștit. Organele erau în dimensiuni normale. Totul era bine. Dacă stai câteva clipe... acea

doamnă doctor mi-a văzut pentru ultima dată ficatul meu, ficatul de copil.

Cum să nu fii fericit, liniștit și împăcat că nu ai nicio problemă? Într-adevăr, totul era perfect, nimic nu se vedea la ecograf pentru că nu aveam nimic. Boala era, dar nu se manifestase.

Totul era aproape liniștit, totuși am spus că trebuie să mai repetăm analizele. După analize, după ce mama s-a consultat cu mai multe persoane, mi-a făcut analizele pentru virusul Epstein-Barr. Da, aveam virusul Epstein-Barr, un virus obișnuit întâlnit la adolescenți. Dar pentru că voiam ca totul să fie în regulă, am început un regim de alimentație sănătoasă, gătită în casă. Un alt obicei pe care am început să îl am era ca în fiecare dimineață să iau: o lingură de miere, o lingură de polen, păstură de albine și ceai de gălbenele pe stomacul gol.